

[Udenrigsministeren.]

nem sine kompetente organer. Alligevel var der nogle, der syntes, vi ikke skulle gøre det, mens andre syntes, vi skulle gøre det. Regeringens motivering — og jeg er helt sikker på også nødvendige motivering, hvis vi ønskede at have et flertal i finansudvalget bag os i et demokratisk land — var, at vi kunne sige: her drejer det sig om kolonifrigørelse, om kamp mod kolonialisme, ikke om et almindeligt indre opgør, det være nok så alvorligt; her drejer det sig om kolonifrigørelse, og det drejer sig om bevægelser, som FN's kompetente organer direkte har opfordret til at støtte. Hvis man forlader den vej og i almindelighed går ind på at yde statslig støtte, statslig støtte til politiske bevægelser, protestbevægelser, oppositionsbevægelser, der kæmper i andre lande, så vil det for det første være klart i strid med folkeretten, for det andet ville der ikke være noget flertal for det i dette ting — og det er nu også en praktisk ting at tage i betragtning — og for det tredje ville det føre os ud i noget aldeles uoverskueligt og uholdbart.

Jeg synes, at alle, der kan og vil, skal yde støtte til den kamp, der sker i Spanien i øjeblikket, hver på deres måde. Det har den folketingsgruppe, jeg tilhører, forsøgt på på vor måde, det arbejder LO med, det arbejder mange kredse med. Men at staten skulle gå ind og støtte en bevægelse i et andet land, i en anden stat, det er der ingen fortillende for, og jeg vil endda sige: jeg er bange for, at vi måske kunne lægge gift for fortsat støtte til frihedsbevægelser i det omfang, der er brug for det, i de lande, jeg talte om før, og med FN-baggrund, hvis vi gik ind i dette.

Det, jeg synes burde kunne gå igennem det, der er sagt her i dag fra forskellige sider, og som vel egentlig også går igennem, det er ønsket om snart at se et demokratisk Spanien på den plads i den europæiske familie, hvor et demokratisk Spanien hører hjemme. Alt, hvad der kan gøres for det på alle måder, som man nu kan benytte som organisation, som privatmand — eller privat kvinde — det synes jeg man skal gøre. Men vi kan ikke statsligt gå ind på denne måde og bryde folkeretten ved at støtte på den måde, som det er foreslået her, og derfor kan regeringen altså ikke gå ind for at modtage denne dagsorden.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg vil i anden omgang fortælle, hvor tilfreds jeg på mange måder var med ministerens svar, men min korte bemærkning går på et par områder, hvor ministerens svar var utilfredsstillende og misvisende.

Punkt 1: ministeren sagde ikke ordret, hvad det var, han sagde til Radioavisen. Jeg har en anden opfattelse af, hvordan ministeren udtrykte sig med hensyn til faren ved at rejse til Spanien. Jeg har grund til at tro det, fordi Radioavisen havde interviews med folk, der direkte henviste til, at efter at udenrigsministeren var kommet med disse oplysninger, var de bange for at rejse til Spanien. Der er altså andre, der har opfattet udenrigsministeren på den måde. Jeg sagde udtrykkeligt: det kommer ikke mig ved, at udenrigsministeren som person fraråder folk at rejse til Spanien, det er ikke vores sag, men folk har lov til at tro, at udenrigsministeren sidder inde med særlige oplysninger og derfor kan give sine ord særlig vægt. Jeg betragter altså endnu spørgsmålet som uopklaret, indtil jeg får fremskaffet det bånd, den båndafskrift, som jeg har bedt om, hvoraf det vil fremgå, at ministerens udtalelser altså ikke var så fredelige, som det er blevet fremstillet her — så vidt jeg husker, jeg har det endnu kun i erindringer.

Det andet punkt, jeg er nødt til at bede om en kort bemærkning til, er dette: ministeren fordrejede det andet af mine spørgsmål. Mit spørgsmål om fodbold gik ikke på udenrigsministeriet, det ved ministeren udmærket godt, tror jeg. Det er statsministeren, der direkte har henstillet til Dansk Boldspil Union at lade være med at rejse derned. Det var det, jeg hentydede til, og det var i den forbindelse, jeg roste Dansk Boldspil Union for, at man uanset denne henvendelse havde besluttet at rejse. At man så benytter sig af, at vi har et udenrigsministerium, og at vi har nogle embedsmænd dernede, der kan bistå, når man skal rejse, ja, det er kun, fordi det er almindelige fornuftige mennesker, der sidder i Dansk Boldspil Unions ledelse.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Nu ved jeg jo, at hr. Erhard Jakobsen er ekspert i båndoptagelser og studium af dem,